

Croquis parisien

La lune plaquait ses teintes de zinc
Par angles obtus.
Des bouts de fumée en forme de cinq
Sortaient drus et noirs des hauts toits pointus.

Le ciel était gris. La bise pleurait
Ainsi qu'un basson.
Au loin, un matou frileux et discret
Miaulait d'étrange et grêle façon.

Moi, j'allais, rêvant du divin Platon
Et de Phidias,
Et de Salamine et de Marathon,
Sous l'oeil clignotant des bleus becs de gaz.

Paul Verlaine (1844 - 1896)

Poèmes saturniens (1866)

Schets van Parijs

De maan legde zijn zinken tinten
Langs onscherpe hoeken.
Rookpluimen als een vijf
Stegen dicht en zwart van spitse daken.

De lucht was grauw. De noordenwind
Hulde als een fagot.
Een kat in de verte, koud en onopvallend
Miauwde op vreemd schrille toon.

Maar ik liep, dromend van de goddelijke Plato,
En van Phidias,
En van Salamis en Marathon,
Onder het knipperende oog van blauwe gaslantaarns.